

“В своїй хаті й своя правда, і сила, і воля”.
Тарас ШЕВЧЕНКО

Ямниця

№ 2 (24) липень 2016 року

Ямницеькі бійці об'єдналися

15 травня 2016 року відбулись установчі збори новоствореної громадської організації «Ямницеька спілка учасників АТО», у яких взяли участь демобілізовані мешканці села та діючі військові. Усіх присутніх об'єднала одна потреба: захист своїх прав та інтересів. Сьогодні чимало громадян, які пройшли через пекло війни на сході України, не можуть реалізувати свої права як учасники бойових дій. Саме тому ямницеькі вояки вирішили об'єднатись у громадську організацію.

Перед зібранням місцеві герої помолилися в храмі св. Миколая та отримали Боже благословення від о. Віталія Кузьмина, який, до речі, був військовим капеланом у зоні АТО. Після молитви о. Віталій провів зі всіма солдатами розмову на тему: «Як жити у мирному суспільстві після лихоліть війни».

На установчих зборах, які проходили у приміщенні Ямницеької ЗОШ, учасники розглянули ряд організаційних питань, зокрема, було обрано голову громадської організації Володимира Регу та членів правління організації: Тараса Самсонова і Романа Смицюка. Саме їм доручено представляти гро-

мадську організацію в правовідносинах з державою та місцевим самоврядуванням.

Зазначимо, що основною метою діяльності новоствореної організації «Ямницеька спілка учасників АТО» є задоволення та захист законних соціальних, економічних інтересів учасників, ветеранів, інвалідів антитерористичної операції та членів їх сімей, військовослужбовців, які були призвані на військову службу під час мобілізації та ін.

«Захист громадян від дій або бездіяльності органів державної влади, місцевого самоврядування, їх посадових чи службових осіб, що порушують гарантовані Конституцією та законами України права і

свободи як сьогоднішніх учасників АТО, так і демобілізованих військовослужбовців – це основне пріоритетне завдання організації. Сьогодні є ряд проблем у наших побратимів із отриманням статусу учасника бойових дій, земельних ділянок, реабілітацією. Дехто потребує психологічної допомоги. Для вирішення цих та багатьох інших проблем ми повинні об'єднатись», – наголосив під час виступу голова ГО Володимир Рега.

Водночас бійці чітко усвідомлюють свій головний обов'язок – захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України. І в цьому вони мають на кого рівнятися. Символічно, що учасники АТО

Зміни
в сільському
бюджеті

стор. 2

Ямницеький
калейдоскоп
у філармонії

стор. 7

Спортивна
сторінка

стор. 8

Таємниці
“Монастиря”

стор. 10

сфотографувалися разом біля пам'ятника свого земляка – окружного провідника ОУН Коломийщини (1944-1945) і Буковини (1945-1950) Василя Савчука – «Сталі». Упродовж двох років 38 ямничан брали участь в антитерористичній операції, семеро з них сьогодні боронять Батьківщину на Сході.

Із започаткуванням громадської організації учасників установчих зборів привітав сільський голова Микола Зелінський та побажав їм плідної праці. Також Микола Зелінський наголосив, що депутатський корпус докладе максимум зусиль для всесторонньої підтримки учасників АТО у вирішенні їхніх проблем.

Андрій СМІЖАК

УКРАЇНА
Ямни́цька сільська рада
Тисмени́цького району, Івано-Франківської області
РІШЕННЯ
5 сесії VII демократичного скликання
від 23 червня 2016 року №

“Про внесення змін до сільського бюджету на 2016 рік”

У відповідності до Бюджетного кодексу України і доповнень до нього, сільська рада вирішила:

1. Внести зміни до рішення Ямни́цької сільської ради:

— від 29 січня 2015 року, замінивши в дод. №4 назив об'єкта «Регулювання русла р. Ямничанка в с. Ямни́ця» (КЕКВ 3132) на “Кріплення берега р. Ямничанка по вул. Сміцнюка в с. Ямни́ця Тисмени́цького району Івано-Франківської області” (Нове будівництво), КЕКВ 3122;

— від 18.02.2016 року, замінивши назив об'єкта “Будівництво берегоукріплення русла р. Ямничанка в с. Ямни́ця” на “Відновлення розмитого паводковими водами берегоукріплення та берегів на р. Ямничанка в нижній частині с. Ямни́ця”.

2. Відповідно до листа ГО “Ямни́цька спілка учасників бойових дій та антiterористичної операції” від 11.05.2016 №191, зменшити видатки загального фонду бюджету по КФК 250404 “Інші заходи”, передбачені на цільову програму фінансування мобілізаційних заходів та цивільного захисту населення села (КЕКВ 2210) в сумі 10 000 гривень та відповідно збільшити видатки по КФК 091209 “Фінансова підтримка громадських організацій інвалідів та ветеранів” (КЕКВ 2610) на суму 10 000 гривень на фінансову підтримку ГО “Ямни́цька спілка учасників бойових дій та антiterористичної операції”.

3. Відповідно до листа ГО “Ямни́цька спілка учасників бойових дій та антiterористичної операції” від 23.06.2016 року №250, зменшити видатки загального фонду бюджету по КФК 250404 “Інші заходи”, передбачені на цільову програму фінансування мобілізаційних заходів та цивільного захисту населення села (КЕКВ 2210) в сумі 50 000 гривень та відповідно збільшити видатки по КФК 091209 “Фінансова підтримка громадських організацій інвалідів та ветеранів” (КЕКВ 2610) на суму 50 000 гривень на фінансову підтримку ГО “Ямни́цька спілка учасників бойових дій та антiterористичної операції”.

Відповідно до листа директора

Ямни́цької ЗОШ I-III ст. від 19.05.2016 року №56/03:

4. Направити частину залишку коштів по загальному фонду сільського бюджету, який утворився станом на 01.01.2016 року в сумі грн. на видатки:

- по КФК 250380 “Інші субвенції” КЕКВ 2620 в сумі 192 880 грн.:

— для Ямни́цької ЗОШ I-III ступенів (КЕКВ 2210–15 000,00 (придбання інвентаря, миючих засобів, фарби, витратних матеріалів), КЕКВ 2230-135 300 грн. (харчування учнів початкової школи);

— для Ямни́цької лікарської амбулаторії КЕКВ 2210–10 000,00 грн. (меблі для палати денного стаціонару), КЕКВ 2220–7 000,00 грн. (придбання медикаментів), КЕКВ 2240 — 3 000,00 грн. (ремонт автомобіля);

— для Ямни́цького дошкільного

навчального закладу “Зіронька”

КЕКВ 2210 — 18 580 грн. (для придбання жалюзі, постільної білизни,

крісл та господарських товарів),

КЕКВ 2240 — 4 000 грн. (для виготовлення держ. акту на приватизацію земельної ділянки території дошкільного закладу).

5. Направити частину залишку коштів, який утворився станом на 1 січня 2016 року по загальному фонду сільського бюджету на збільшенню дефіциту спеціального фонду, джерелом покриття якого визначити передачу коштів із загального фонду до бюджету розвитку (спеціального фонду). Відповідно збільшити видатки спеціального фонду сільського бюджету:

— по КФК 250380 “Інші субвенції” КЕКВ 3220 в сумі 1 733 348,16 грн. для Ямни́цької ЗОШ I-III ступенів, в т.ч. (КЕКВ 3110 — 10 000,00 — придбання мультимедійного проектора, КЕКВ 3132 — 250 000,00 — капітальний ремонт при

міщенню школи, КЕКВ 3122 — 35 633,43 грн. — виготовлення проек-

ту теплопостачання корпусу №2 шко-

ли; КЕКВ 3142 — 1 437 714,73 —

реконструкція корпусу №2 Ямни́цької ЗОШ та здійснення авторського

нагляду будівництва корпусу №2).

6. Направити частину залишку коштів по загальному фонду сільського бюджету, який утворився станом на 01.01.2016 року в сумі грн. на видатки:

— по КФК 100203 «Благоустрій

сіл» КЕКВ 2240 в сумі 44 546 грн. —

за виготовлення проекту на буріння

гідрогеологічної свердловини для

господарсько-пітного водопоста-

чення житлових будинків по вул.

Яремчука та по вул. Галицькій в с.

Ямни́ця;

— по КФК 160101 “Земле-

устрої” КЕКВ 2282 в сумі 10 000 грив-

ень (за виготовлення проекту земель-

ної ділянки по вул. Галицькій, 55А

для сільського стадіону в с. Ямни́ця);

— по КФК 110104 «Видатки на заходи, передбачені державними і місцевими програмами розвитку культури і мистецтва» КЕКВ 2282 в сумі 60 000,00 грн. для виплати грошової винагороди учасникам художньої самодіяльності с. Ямни́ця зг. з додатком №1;

— по КФК 010116 “Органи місцевого самоврядування” КЕКВ 2240 в сумі 3 000 гривень (на ремонт автомобіля).

7. Направити частину залишку коштів по загальному фонду сільського бюджету, який утворився станом на 01.01.2016 року в сумі грн. на видатки:

— по КФК 250380 “Інші субвенції” КЕКВ 2620 в сумі 192 880 грн.:

— для Ямни́цької ЗОШ I-III ступенів (КЕКВ 2210–15 000,00 (придбання інвентаря, муючих засобів, фарби, витратних матеріалів), КЕКВ 2230-135 300 грн. (харчування учнів початкової школи);

— для Ямни́цької лікарської амбулаторії КЕКВ 2210–10 000,00 грн. (меблі для палати денного стаціонару), КЕКВ 2220–7 000,00 грн. (придбання медикаментів), КЕКВ 2240 — 3 000,00 грн. (ремонт автомобіля);

— для Ямни́цького дошкільного навчального закладу “Зіронька” КЕКВ 2210 — 18 580 грн. (для придбання жалюзі, постільної білизни, крісл та господарських товарів), КЕКВ 2240 — 4 000 грн. (для виготовлення держ. акту на приватизацію земельної ділянки території дошкільного закладу).

8. Направити частину залишку коштів, який утворився станом на 1 січня 2016 року по загальному фонду сільського бюджету на збільшенню дефіциту спеціального фонду, джерелом покриття якого визначити передачу коштів із загального фонду до бюджету розвитку (спеціального фонду). Відповідно збільшити видатки спеціального фонду сільського бюджету:

— по КФК 110104 “Видатки на заходи, передбачені державними і місцевими програмами розвитку культури і мистецтва”, передбачені на виконання Програми розвитку національно-патріотичного та культурно-просвітницького характеру, професійних свят на 2016 рік КЕКВ 3110 в сумі 12 769,00 грн. для придбання фотоапарату;

— по КФК 250380 “Інші субвенції” КЕКВ 3220 в сумі 153 100 грн. для Ямни́цької ЗОШ I-III ступенів (КЕКВ 3142 — реконструкція ЗОШ в частині встановлення охоронної сигналізації, камер відеоспостереження та системи зв'язку).

8. Головному бухгалтеру внести зміни до кошторису витрат на 2016 рік.

8. Головному бухгалтеру внести зміни до кошторису витрат на 2016 рік.

Відзнака

За мужність, хоробрість, високий патріотичний дух та громадянську позицію указом президента України Петра Порошенка нагороджено медаллю «Захисника Вітчизни» учасника АТО, бійця Володимира ЗАКАЛАТУ.

Слава захисникам Батьківщини! Слава Україні!

Володимир Закалата з сім'єю

Соціальна політика в Україні (субсидії по-новому)

Постановою КМУ № 319 від 27 квітня 2016 року внесено зміни до Постанови КМУ № 848 від 21 жовтня 1995 року «Про спрощення порядку надання населенню субсидій для відшкодування витрат на оплату житлово-комунальних послуг, придбання скрапленого газу, твердого та рідкого пічного побутового палива». Основні нововведення зводяться до наступного:

1) збільшено розмір сукупного доходу для фізичних осіб-підприємців (далі ФОП), що є платниками єдиного податку, який враховується при розрахунку субсидії: так, для 1-ої групи ФОП враховується дохід на рівні двох розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб (раніше один), 2-ої групи ФОП — трохи розмірів прожиткового мінімуму (раніше двох), 3-ї групи ФОП — чотири розмірів прожиткового мінімуму (раніше трохи). Тобто, для кожної групи ФОП — платників єдиного податку сукупний дохід збільшили на один прожитковий мінімум для працездатних осіб. (Довідка: з 1 травня 2016 року розмір прожиткового мінімуму для працездатних осіб становить 450 гривень);

2) для працездатних осіб (крім осіб, що навчаються за денною формою навчання та осіб, призваних на строкову військову службу), середньомісячний дохід яких протягом періоду, за який визначається сукупний дохід, менший від прожиткового мінімуму для працездатних, у розрахунку субсидії включається дохід на рівні двох розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб (до 1 травня 2016 року на рівні одного). Приклад: для осіб, які офіційно не працюють чи отримували невелику допомогу по безробіттю при розрахунку розміру субсидії будуть враховувати дохід у розмірі 2-ох прожиткових мінімумів — 2.900 гривень.; 3) частину невикористаної суми субсидії в еквіваленті вартості 100 куб. метрів газу (688 гривень) зараховується як оплата послуг, у тому числі обов'язкової частки платежу домогосподарства, на наступні розрахункові періоди. Решта невикористаної субсидії буде повернуто до державного бюджету.

УВАГА! Постановою КМУ № 848 від 21.10.1995 року на отримувачів субсидії покладено обов'язок протягом місяця письмово повідомляти управління соціального захисту населення про зміни в складі сім'ї, джерел доходу, придбання майна, товарів чи оплату послуг на суму, що перевищує 50000 гривень.

За більш детальною інформацією звертайтесь в Ямни́цьку сільську раду в понеділок та середу з 9.00 до 16.00.

Мар'ян ДЕРУН, юрисконсульт Ямни́цької сільської ради

ОГОЛОШЕННЯ

Проводиться збір продуктів, медикаментів та засобів гігієни учасникам АТО – мешканці с. Ямни́ця, які на цей час перебувають на Сході України.

Усіх бажаючих просимо приносити все перелічене нижче в сільську раду до 28 липня:

ПРОДУКТИ: мед, кава, чаї, лимони, горіхи, закрутки (до 1 л.), печиво фасоване, цукерки тверді, сигарети, тощо.

МЕДИКАМЕНТИ: лоперамід, активоване вугілля, спазмолгон, анальгін, но-шпа, цитрамон, бінт, йод, зеленка, тощо.

ЗАСОБИ ГІГІЄНИ: станки для бриття, мило, шампунь, зубна паста, щітки зубні, вологі серветки тощо.

депута́тська діяльність

Життя на окрузі

За ініціативи Романа Пташника та мешканців виборчих округів №1 та №2 (входять вулиці Стефаника, Шевченка, Нова, Франка, Коцюбинського, провулок Молодіжний, Поповича) було вирішено облаштувати спортивний майданчик та місце відпочинку на межі двох виборчих округів (урочище «Луги»). Тепер завдяки зусиллям мешканців села привезено чорнозем та підсипано поле, проведено трамбування газону, посіяно траву, обладнано лавочки з накриттям від сонця та дощу. У майбутньому планується розрівняти територію, забрати колишні сміттєвалища, провести повний благоустрій території та встановити волейбольну

площадку, альтанку, ігровий майданчик, оскільки це єдине придатне громадське місце в окрузі.

Від цирого серця хочеться подякувати мешканцям округу, які неодноразово збиралися на місцеву толоку, а саме: Пташник Роман, Пташник Дмитро, Данилюк Михайло, Рибак Роман, Тимків Юра, Іваночко Богдан, Боднарчук Олег, Пеца-Довбуш Юрій, Іваночко Андрій, Вирста Ярослав, Решітник Юрій, Смолій Мар'ян, Ковальчук Ярослав, Маложитович Володимир, Лаба Віктор, Караванович Андрій, Мицько Руслан та Сергій, Дерун Данило, Галендей Ігор, Короп-

лик Андрій, Мирошниченко Олександр.

Велику вдячність також приносимо сільському голові Миколі Зелінському за надану техніку та завезення чорнозему, депутату сільської ради Роману Галіпчаку за надані металеві конструкції, Василю Рибаку

за проведені зварювальні роботи, Андрію Смицнюку за надані покрівельні матеріали, Василю та Тарасу Бибикам за оброблення та порізання дощок, Василю Пеца-Довбуш за транспортні послуги з доставленням піску.

Маємо велику надію, що наша

ініціатива не залишиться поза увагою депутатів сільської ради, а майбутній майданчик стане місцем зустрічей, відпочинку та й просто окаюю окрузу.

З повагою, депутат по виборчому округу №1 Мар'ян ДЕРУН

Представники Фонду Ганса Зайделя в Ямни́ці

У рамках проекту «Сприяння розвитку добровільних пожежних дружин (команд) у громадах Івано-Франківської області» експерти Представництва Фонду Ганса Зайделя Федеративної Республіки Німеччина в Україні – бургомістр міста Дінкельсбюль (Баварія) у відставці, професор, доктор Юрген Вальхсхьюфер і голова пожежної служби округу Вальтер Шваб протягом минулих тижнів здійснили сім ознайомчих візитів у територіальні громади Прикарпаття, де є досвід роботи місцевих пожежних охорон та добровільних пожежних дружин.

Після відвідин сільських і селищних громад Коломийського, Снятинського, Долинського, Рожнятівського районів та сільських громад, що входять до території Івано-Франківської міської ради, німецькі експерти відвідали Тисменичину, зокрема побували в Ямници.

Зважаючи на те, що основною метою візиту закордонних фахівців була передача баварського досвіду діяльності пожежних формувань, найбільше гостей із Німеччини цікавила самоорганізація наших громад у питанні безпеки населених пунктів. Як засвідчив німецький досвід, сьогодні це один з ефективних способів запобігання пожежам у населених пунктах та їх гасіння на початковій стадії.

Як приклад організатори семінару, серед яких Богдан Волошинський директор Центру перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних підприємств, установ й організацій, не випадково обрали Ямничу. Дбавши про безпеку насамперед ямницею громади, вже котрий рік місцева влада підтримує Державний пожежно-рятувальний пост, що розміщений на території колишнього заводу «Барва». На початку цього року Ямничу сільська рада виділила пожежному посту п'ятдесят тисяч гривень на закупівлі новітнього обладнання та паливно-мастильних матеріалів. Такою

підтримкою місцева влада намагається якнайкраще зберегти матеріально-технічну базу цього підрозділу місцевої охорони. У вступному слові очільник Ямници Микола Зелінський, привітавши членів делегації на гостинній прикарпатській землі, підкреслив, що допомога німецьких партнерів дуже важлива і потрібна у теперішніх умовах, коли країна взяла курс на децентралізацію, і тому підвищення ролі органів місцевого самоврядування і громад є важливим чинником євроінтеграції. М. Зелінський наголосив на

важливості підтримки місцевого пожежного пункту, адже на території Ямницеї сільської ради знаходитьться велика кількість різних підприємств, що потребують додаткового підвищення пожежної безпеки. Місцеві рятувальники, на рахунку яких за минулий рік більше сотні виїздів, швидше дістаються до території обслуговування. У той час, коли професійні пожежники, скажімо, з Тисмениці чи з Івано-Франківська, долаючи до поїзд значну відстань, втрачають «золотий час». Відтак завдання оперативній роботі ДПРП Ямнича, матеріальні збитки від пожеж на ямницькому кущі значно менші.

Ці приклади підтримки ямницею

Довідково: Реалізація проекту «Сприяння розвитку добровільних пожежних дружин (команд) у громадах Івано-Франківської області» здійснюється відповідно до протоколу намірів щодо співробітництва між Фондом Ганса Зайделя, обласною радою та обласною державною адміністрацією, підписаного 4 квітня цього року головою Івано-Франківської обласної ради Олександром Сичем, заступником голови Івано-Франківської облдержадміністрації Ярославом Паранюком та керівником проекту Фонду Ганса Зайделя в Україні, Республіці Молдові і Румунії Даніелем Зейберлінгом.

Андрій СМІЖАК

У Ямни́ці вшанували пам'ять полеглих у Першій світовій війні німецьких солдатів

Поруч із новим кладовищем у Ямници ще восени минулого року місцеві активісти побудували меморіал німецьким солдатам, біля якого дев'ятого червня, на свято Вознесіння, відбувалася церемонія вшанування пам'яті полеглих вояків.

Влітку та восени 1916 року німецькі війська, що утримували лінію фронту між Станіславом та Галичем, зазнали найбільших втрат. Тільки в Ямници в 1923 році налічувалось 186 окремих могил. Проте в 2015 році із великого кладовища залишились тільки 16 напівзруйнованих хрестів. Оскільки на хрестах збереглися відомості про загиблих вояків, молоді ямничани вирішили зберегти пам'ять про цих людей та побудували власним коштом цей символічний меморіал.

Чин освячення здійснив отець Орест Смицнюк. Участь у заході взяли представники німецького Фонду Ганса Зайделя доктор Юрген Вальхсхьюфер та Вальтер Шваб, голова сільської ради Микола Зелінський, місцеві депутати та мешканці Ямници.

«Війна закінчується тоді, коли похованій останній солдат. Перша світова війна була однією з найкривавіших в історії людства й забрала життя понад дев'яті мільйонів солдат і цивільних, – зазначив очільник Ямници Микола Зелінський. – Такий меморіал, як у Ямници є фактом вшануванням подвигу і самопожертви військових, адже у землі солдати вже не воюють, тепер їм найбільше потрібні молитви. Ці солдати обороняли Галичину від російських військ, які прагнули ще в далекому 1916 році побудувати Велику Росію з наших українських земель. Німецькі солдати, які боролися пліч-о-пліч з нашими прадідами – вояками австрійської армії та УСС, з честью виконали свій обов'язок перед батьківщиною, віддавши націїніше – своє життя».

Доктор Юрген Вальхсхьюфер відзначив, що необхідно пам'ятати історію та гідно вшановувати пам'ять тих, хто боровся в цій війні. Також він подякував місцевим активістам за будівництво меморіалу полеглим німецьким солдатам і назвав цю справу гідним християнським чином.

Опіля вшанування пам'яті в актовому залі Ямницеї ЗОШ німецькі експерти надавали консультації місцевій владі та громадськості щодо питань розвитку місцевого самоврядування та процесу децентралізації.

Андрій СМІЖАК

У день народження Героя

Він не дожив п'ять місяців до свого 34-річчя. 31 травня 2016 року ямничани по-особливому відзначили День народження свого співвітчизника, бійця Національної Гвардії України Руслана Юрчишина, патріота, який добровольцем пішов захищати Україну, після поранення рік мужньо боровся за життя, але... Відтепер меморіальна стела його пам'яті, зустрічатиме всіх, хто приходитиме до Ямницької школи.

Скорботна церемонія, організована адміністрацією Ямницької ЗОШ I-III ступенів та сільською радою, зібрали багатьох односельчан, старих і малих, учасників АТО, побратимів Р. Юрчишина, родичів та вчителів з Ямниці та Вовчинців, де жив герой, представників влади та громадських організацій. Директор школи Наталія Винник, далаючи слізозі, вела дійство. Старшокласники коротко нагадали присутнім про життя чоловіка, який, будучи за станом здоров'я непридатним до

шу вчительку Р. Юрчишина Марію Шаран. Вона принесла з собою дитячий малюнок, який зберігає чверть віку. Той малюнок подарував вчителці третьокласник Руслан, в котрого змалечку виявився хист до живопису. На листку зі школлярського альбома для малювання – запалені свічі; тепер цей малюнок символізує для Марії Василівни безсмертну душу колишнього вихованця... «Веселим чоловіком з сумним очима» назвав покійного вояна сотник третьої сотні Самооборони Майдану

військової служби, сам зголосився на війну, бо мав тверде переконання: якщо не зупинити ворога на сході, то він прийде у наш дім. Перед присутніми виступили заступник голови Тисменицької районної ради Ігор Федоришин та радник голови райради Тетяна Градюк, яка зачитала лист від голови райради, сільський голова Вовчинців Михайло Назар. Присутній на церемонії депутат обласної ради Роман Ткач стояв разом із земляками на шкільному подвір'ї. Утримався від виступу перед односельчанами і сільський голова Микола Зелінський – аби говорили ті, хто знат героя.

Ніхто не міг байдуже слухати пер-

У новітній російсько-українській війні, яка вже два роки обезкровлює нашу землю, є тисячі втрат. Ямниця теж пережила біль втрати свого сина: 1 січня 2016 року відійшов у вічність Руслан Юрчишин. Талановитий художник, що взяв в руки автомат і став снайпером. Коли почалась ця жахлива війна, за покликом серця пішов воювати на Схід України, незважаючи на те, що медики за станом здоров'я вважали його непридатним.

З 31 серпня 2014 року – доброволець Національної Гвардії України, снайпер.

У ніч на 1 січня 2015 року, під час обстрілу із стрілецької зброї з боку противника, на блокпосту № 34 в с. Кримське Луганської області отримав поранення правого стегна.

Перша допомога була надана в Лисичанській лікарні, де було проведено першу операцію. Друга операція відтак була в Харкові. Пізніше в м. Києві було зроблено шість операцій. З допомогою волонтерів Руслан відбув на лікування в Грецію. Там, у Афінах, було зроблено ще три

операції. Все це відбулося протягом одного року.

Рана тривожила, нога не відновлювалася. У січні 2016 року повинен був ще раз відбути до Греції на чергову операцію. На Новорічні свята поїхав відпочити у Карпати. В ніч на 2 січня 2016 року Руслана не стало. Серце не витримало навантажень, і Герой завершив свій шлях земних страждань, назавжди ставши до лав Небесних Войнів-українців.

Не знайти слів, якими можна передати біль матері Руслана. Ще довго материнське серце не прий-

волонтер Олександр Ярошук, котрий познайомився з Русланом у шпиталі в Києві. Своїми спогадами про мужнього бійця та надійного друга поділився його командир взводу старший лейтенант Віталій Омельчук. Про цілісну натуру й непересічний талант хлопця розповів його колишній класний керівник Анатолій Лесів.

Відкрити меморіальну дошку організатори попросили ветеранів АТО, герой виходу з Дебальцевського котла Володимира Регу і Тараса Самсонова, а освятили її ямницькі священики отець декан Богдан Ку-

рілів та військовий капелан отець Віталій Кузьмин. Промовляючи до присутніх вони наголошували, що всі ми повинні завжди пам'ятати про тих, хто клав життя на віттар України.

Володимир ЗАНИК

Маю надію, що у вас є теплі руки, шкарпетки, шапки. Солдате, ти ж, мабуть, теж не служав колись маму й бігав собі по вулиці без шапки холодної осені? Зараз ти так не робиш, бо вже зовсім дорослий, наївті якщо тобі 18-19 років.

Знаєш, солдате, що найголовніше хочеться сказати тобі? Що б там не говорили, що практично весь Донбас підтримав отих дурних сепаратистів, не вір! Я – двадцятирічна дівчина з Луганської області, і я не ходила на їхні «вибори». Я ні разу не подумала про те, щоб підтримати «ЛНР» і «ДНР». І батьки мої – справжні українці, завжди раді кожній вашій перемозі! Уся нормальна молодь патріотично налаштована, усі за вас, наші любі захисники!

Біля тих людей, що зрадили вам, зрадили своїй державі! Бог усе бачить і все почує...

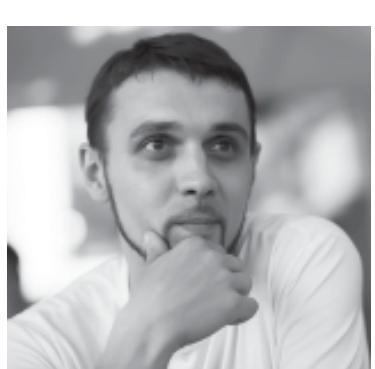
Солдате, рідний наш! Коли крізь важкі сріхмари пробивається сліпучі сонячні промінчики, нехай вам буде трохи легше і трохи спокійніше. Я вірю, що ви повернетесь додому з перемогою!

З повагою,
ваша співвітчизниця
Світлана Рубан.

**Матеріал підготувала
Оксана ПАЧКІВ**

Лист луганчанки Світлани Рубан

Герою, що наважився поїхати туди, звідки усі тікають...

герої нашого часу

Андрій Кабанов пс. «Козак»: «Війна на Сході — народна війна...»

Вони були в «котлах», бачили смерть і страждання, вони стояли за Україну та народ. Вони, бійці АТО, — герої вже тому, що не побоялися взяти до рук зброю і стати на оборону своєї держави. У газеті «Ямниця» створено нову рубрику під назвою «Герої нашого часу», де в кожному номері місцевого часопису будемо розповідати про наших героїв. Розпочинаємо з інтерв'ю із наймолодшим учасником АТО з Ямниці Андрієм Кабановим.

— Андрію, чим ти займаєшся до АТО?

Ще з шкільної парті я завжди відчував любов до рідної країни, традицій нашого українського народу. Моя любов до подорожей та спорту змусила вступити до скautської організації Пласт. У її рядах всі учасники навчаються всеобщому патріотичному самовихованню на засадах християнської моралі, стають свідомими, відповідальними та повноцінними громадянами країни. Також, будучи членом Громадсько-Християнського Руху «Клич», разом із іншими учасниками організації влаштовував в Івано-Франківську та області «Українські вечорниці». Всю цю діяльність я поєднував із навчанням в Івано-Франківському професійному будівельному ліцеї.

— На майдані був з перших днів?

Для мене майдан розпочався ще на першому наметовому містеч-

нолітніх тоді до Києва не брали, отож про те, що мені всього 17 років, довелось промовчати. В автобусі я знайшов досить добрих друзів. Перші дні на майдані ми

трималися разом, жили в будинку профспілок. Постійний тиск «Беркуту» змусив усіх хлопців формувати сотні самооборони майдану. Тому так склалося, що з франківськими товаришами довелось розійтись по різних сотнях. Я вступив до п'ятої сотні, дехто пішов у третю, інші у 18 сотню (варту майдану). Проте ми й надалі допомагали один одному, спілкувалися та часто зустрічалися. Перед першими подіями на Грушевського я перейшов з 5-ї в 15-у сотню. А п'ятого лютого повернувся з Києва до Івано-Франківська, бо той час у мене розпочалися випускні екзамени. Повернувшись додому, я брав активну участь у всіх подіях міста разом з місцевою самообороною.

— Як потрапив на фронт?

Після перемоги майдану розпочалася АТО, яка швидко перешла у повномасштабну війну і самооборона повністю перекваліфікувалася у волонтерський рух. Я вирішив для себе, що буду допомагати військовим на фронті всіма своїми силами. Проте у зону бойових дій іздили тільки старші чоловіки, а мене з собою не брали. Це мені досить не подобалось, що в підсумку вплинуло на мій подальший життєвий шлях.

Разом із своїм другом вирішили стати військовими. Вже за тиждень після свого рішення я розпочав військову підготовку на полігоні добровольчого батальйону УНСО. Думали, що будемо неофіційним військовим формуванням так як ДУК ПС, але наш батальйон приїхали під збройні сили України. Потрапив до 54-го ОРБ (окремий розвідувальний батальйон). Протягом двох з половиною місяців проходив посилені тренування. Часто після таких тренувань приходиш до свого намету і просто падаєш знесилений.

Після повної військової підго-

товки всіх відпустили на дві доби додому відвідати своїх рідних. Повернувшись назад, тієї ж ночі був відданий наказ війжджати на лінію фронту. Ніхто з батальйону не знов, куди саме нас відправляють. І ось 12 жовтня я прибув до сектора «М» (район дій сил АТО довкола м. Марі-

В укритті

уполя). Тиждень війська були в Маріуполі, а ще через тиждень ми вийшли на позиції двома окремими колонами. З першою колоною одразу сталося лихо, бо по дорозі на свою позиції натрапили на фугас. На щастя ніхто тоді не загинув. Нашу колону вивезли в поля і сказали облаштовувати нову укріплена лінію оборони. Перший місяць микопали шанці вручну, аж потім приїхала техніка інженерних військ яка значно полегшила нам роботу.

— Розкажи про війну.

— Незабаром розпочалися бойові виїзди. За весь час служби я побував у таких гарячих місцях бойових зіткнень як Гранітне, Чармалик, Павлопіль, Широкіно.

Було багато обстрілів, ворожі снайпери спочатку так активізував-

Барикади на Грушевського

З військовими побратимами біля бойової техніки

Розвідгрупа під час виконання бойового завдання

лись, що через них неможливо було навіть вилізти із свого укриття. Сотні артилерійських обстрілів по наших позиціях супроводжувались безсонними ночами. Однак були військові побратими, які завжди підтримували у важкий час, дарували веселий настрій. Така компанія додавала великої сили. Були й друзі-волонтери, які часто приїжджали на лінію фронту і завжди нам допомагали.

Я служив у 54-131 Окремому Розвідувальному Батальйоні. Чому 54-131. Бо йшли ми служити у 54 ОРБ, а потім наші дві добровольчі роти перевели до новоствореного 131 ОРБ. Командування роти залишалося своє. Всю свою військову службу я провів у секторі «М». Служив розвідником — номером обслуги ПК (другий номер кулеметника). А позивний у мене ще з майдану був — «Козак», так і залишився у батальйоні.

Тепер я займаюся громадською роботою з кількома громадськими організаціями, захоплююсь пейнтболом.

В зимовому маскуваному костюмі. Сектор «М»

ку в Івано-Франківську, що розміщувався тоді на Вічевому майдані. Коли в ніч на 30 листопада 2013 року «Беркут» побив та розігнав студентів у Києві я вирішив для себе, що маю їхати до столиці, щоб підтримати їх. Бабусі вдома сказав, що їду лише на три дні щоб з'ясувати, що там відбувається і незабаром повернуся. Увечері я приїхав під обласну адміністрацію в Івано-Франківську. Звідти їхали автобуси до Києва. Коли почув, що в автобусі є декілька вільних місць, то швиденько забіг і сів на заднє місце. Непов-

У рядах організації Пласт

Маскування під час розвідувальної операції

Розмовляв Андрій СМІЖАК

«Я вдячний Богові за маму»

Під такою назвою БК с. Ямниця запрезентував найріднішим та найдорожчим матерям святкову концертну програму. Атмосферу мистецької імпрези в актовому залі школи створили музичні, пісенні, танцюальні та інструментальні вітання від творчих колективів та окремих виконавців.

У другу неділю травня в усьому світі відзначається величне Свято Матері. Мама, матінка, матуся – найдорожча людина для кожного з нас... Чуйне серце і ніжна любов, дбайливе ставлення та самопожертува – це є ті почуття, якими оточує кожна мати свою дитину. Тому вшанування мами є найголовнішим завданням людини. І такий святковий день дає нам можливість висловити любов і пошану нашим матінкам. День матері святкуємо у травні, бо це місяць Пречистої Діви Марії, матері Господа нашого Ісуса Христа.

Святкування Дня матері, яке провели ведучі Ірина Щербій та Христина Шпільчак, пройшло по-родинному тепло і широко. На початку свята гарним подарунком для всіх присутніх матерів стали квіти та шоколад. Концертну програму розпочали вокальні жіночі ансамблі «Берегиня» (кер. В. Козунь), «Калина» (кер. Є. Галька), чоловічий вокаль-

ний ансамбль «Відродження» (кер. Є. Галька). Приємно подивували глядачі своїми виступами учні Ямницької середньої та музичної школи Роксолана Гасяк, Наталія Кловак, Тетяна Брикалюк. Лунало зі сцени багато поезій не лише професійних авторів, але й аматорів. Свою поезію «Біль душі» презентував односельцям та всім матерям Тарас Легін.

І, звичайно ж, яскравим акордом концерту були хореографічні номери. Відома на весь район «Ямничанка» (кер. Я. Семкович) зривається бурхливі оплески завдяки блискучому виконанню народного танцю «Гуцулки», «Молдавського танцю» та ін.

Щиро подякуємо сільським аматорам за натхненну відданість народному мистецтву, за міті радостійні наслоди, які вони дарують усім ямничанам.

На завершення програми голова сільської ради Микола Зелінський привітав усіх матерів і подякував учасникам за чудовий концерт.

Андрій СМІЖАК

Бабусю, тобі нізенько вклонюся

Кожна родина має свої обереги, своїх берегинь, що зберігають рід від лиха, від усього злого. Берегині, обереги роду – це бабусі і дідусі – найстарші і наймудріші люди в роду. З давніх давен у сім'ях так велося: слово – порада старших – то був закон для дітей. Завдяки сім'ї міцніє і розвивається держава, зростає добробут її громадян. Тому вже доброю щорічною традицією стало вшанування найстарших берегинь роду і в Ямниці.

13 травня до Міжнародного дня сім'ї учні 3-го та 7-го класів Ямничанської ЗОШ підготували незвичайний захід. Вони запросили своїх бабусь, щоб привітати їх та подякувати за любов, тепло, турботу та увагу і ще раз сказати: «Бабусі, ми вас любимо». Зазначимо, що вже котрий рік це свято організовує вчителька школи Тетяна Дмитрівна Береза.

Як розповідала організатор свята Т. Береза, ідея присвятити зустріч саме бабусям має важливе значення. Адже поряд з мамою і татом у кожного є бабуся – невтомна трудівниця, скарбниця мудрості нашого народу і кожній окремої сім'ї, хранителька звичаїв та обрядів.

«Берегиня» (керівник Василь Ко-зунь).

Теплу зустріч поколінь учні завершили словами: «Поважаймо, шануймо, робімо добро! Пам'ятаймо: чим довше житимуть наші бабусі, тим більше мудрості і душевної теплоти вкладуть вони у наше серце. Пам'ятаймо: що всі ми, незалежно від віку, діти нашої України. Адже Україна – це ти і я, тато й мама, дідусь та бабуся». Завершальним акордом свята стала пісня третьокласників «Дякую, бабусю, за матусю».

Андрій СМІЖАК

Третьокласники та семикласники з задоволенням розповідали присутнім про важливе значення рідної у їхньому житті людини – бабусі. Старанні учні підготували багато віршів, танці та пісенні подарунки. Присутні з захопленням та гордістю прислухались до кожного дитячого слова і були здивовані такими подарунками від своїх онуків. Протягом цілого заходу на слайд-шоу демонструвались спільні світlinи онуків із бабусями. На святі також виступили із піснею «Осіннє золото» учасниці жіночого вокального ансамблю

Ямни́цька музична школа звітус

За роки свого існування Ямни́цька ДМШ стала справжнім осередком музичної культури не тільки в Ямни́ці, але й навколоїшніх сіл. Педагогічний колектив робить все можливе, щоб у процесі навчання створювати максимальну зацікавленість до музики і при цьому прислуховуватись до пульсу життя, адже мистецтво є однією з форм відображення його динаміки.

Звітний концерт – свято мистецтва, головна подія навчального року, шлях до якого лежить через перемоги на конкурсах різних рівнів, через велику працю, наполегливість, і тому участь в ньому беруть найкращі вихованці школи. Програма концерту, що відбувається 10 квітня у приміщенні актового залу Ямни́цької

школи, складалася з яскравих вокальних, інструментальних творів у виконанні творчих колективів музичної школи. Урочисто захід розпочав молодший хор піснею «Радуйся Пречиста» та «Дощик». А далі виступали ансамблі бандуристів, скрипалів, гітаристів, сопілкарів, саксофоністів, баяністів та ін.

Подарували глядачам свої виступи і лауреати районних та обласних конкурсів, солісти-інструменталисти: А. Боднарчук («Небезпечна

подорож»), Р. Гасяк («Лісовий бал»), Н. Кловак («Мамина калина»), Д. Димашок («Синові»), С. Гнатишн («Як би мені черевички») та ін. Вражаючим і незабутнім був виступ вокального ансамблю дівчат під керівництвом викладача Х. Дзундзи з піснями «Go dawn moses» та жартівливою «Ой посіяв дід овес». Зі сцени протягом майже двох годин лунала музика зарубіжних класиків, українських та сучасних композиторів, народна музика.

Знаковим є те, що на концерт були запрошенні кращі випускники Ямни́цької ДМШ, зокрема Ірина Берчук, яка досягла високих результатів у царині музичного мистецтва. Для всіх присутніх вона виконала на фортепіано «Прелюдію ля мінор» С. Рахманінова.

Справжньою родзинкою звітного концерту став сольний виступ викладачів музичної школи М. Гермак,

Х. Дзундзи, Х. Сенич, А. Павлусика з піснями «Намалюй мені ніч», «Там біля тополі» під музичний супровід М. Гусар та І. Присяжнюка.

«Підводячи підсумок під ще один навчальний рік, хотілося показати, що наші учні тримають високу виконавську планку. У нас працює згуртований педагогічний колектив, завдяки якому і відбувається звітний концерт. Саме такі концерти відіграють велику роль у вихованні дітей, прищеплюють любов до мистецтва музики, любов до прекрасного» – відзначила викладач-концертмейстер школи Мар'яна Гермак та під оплески глядачів вручила грамоти кращим учням музичної школи.

Самі ж глядачі, натхненні мелодійними концертними номерами, тепло та широ вітали оплесками юних артистів та їх педагогів.

Андрій СМІЖАК

Ямницький калейдоскоп у філармонії

26 червня в Івано-Франківській обласній філармонії відбувся творчий звіт колективів художньої самодіяльності Будинку культури с. Ямниця, присвячений двом визначним датам: 20-річчю української Конституції та 25-річчю незалежності України.

Зал Івано-Франківської обласної філармонії був переповнений. Дві з половиною години насиченої програми, що переривається лише вигуками "браво" та "молодці".

Розпочався звіт з виступу народної аматорської хорової капели ім. Романа Долчука (кер. Ярема Павлик). Аматорська капела виконала пісні "Любіть Україну", "Ой там при долині", "Світе тихий", "Шануймося" та ін.

Загалом творчий звіт був розділений на три умовні частини. У першій частині

своїм чудовим співом Ямницю презентували: лауреат Міжнародного конкурсу «Закарпатський едельвейс» Дарія Димашок

«Ой не світи, місяченьку», жіночий вокальний ансамбль «Калина» (кер. Євген Галька) «Рушники», Піснею доля озветься», «Нас весна не там зустріла», сімейне тріо «Лелеченьки» у складі Яреми, Ірини та Ярини Павликів, які виконали пісні «Незабудки» та «Журавочки», чоловічий вокальний ансамбль «Відродження» (кер. Євген Галька) «Ой світи місяченьку», «Знову осінь», «Вітчизна».

Також свої вокальні здібності продемонстрували і наймолодші ямничанки, зокрема Тетяна Деркач з піснею «Рідний край», лауреат премії «Обдаровані діти Тисмениччини» Настя Боднарчук «Музика» та Роксолана Гасяк «Материнська любов». Присвятили свої виступ усім матерям, які чекають синів із АТО, вчителі Ямниць-

кої дитячої музичної школи («Під обличком», «Там біля тополі»).

Друга частина концерту «Ямницьке весілля» подарувала глядачам ціле сценічне дійство з давніми піснями і побажаннями, латканками і привомляннями. Фрагмент ямницького весілля відтворили учасниці жіночого фольклорного ансамблю «Берегиня» (кер. Василь Козунь).

А який виступ ямничан без швидких народних танців?! Свої виступи подарували учасники танцювального ансамблю «Ямничанка» (кер. Ярослав Семкович). Вони виконали танці «Українська полька», «Молдавський танець» та «Гуцулка на царинці». А призери багатьох конкурсів спортивного танцю Д. Дерун та А. Юрляк продемонстрували іспанський танець «Пасадобль».

Уесь зал стоячи вітав кожен виступ ямничан. Ту ейфорію та емоції складно передати словами, це треба було бачити і чути.

На урочистостях були присутні: начальник управління культури, національностей та релігій ОДА Володимир Федорак, голова Тисменицької районної ради Роман Крутій, заступник голови Тисменицької районної державної адміністрації Степан Мандуб, радник голови Тисменицької районної ради Тетяна Градюк, начальник відділу культури Тисменицької РДА Олександр Стефінко, сільський голова Ямниці Микола Зелінський, сільські голови населених пунктів району.

Від керівництва Тисменицького району вручено квіти та передано ширі слова вітання і вдячності за натхнену працю на благо рідного краю, за любов до української пісні, високий професіоналізм, талант учасників художньої самодіяльності!

Нехай ваша яскрава творчість і надалі хвилює серця вдячних шанувальників! Нехай вона ліне від серця до серця та єднає нас для щасливого майбутнього України!

Андрій СМІЖАК

поезія

Заповіт для поколінья

Як панщину за Австрії у нас скасували,
Тоді людям у їх власність землю віддавали.
Стали люди на цій землі гідно працювати,
А хитруни і різні мошки коршми будувати.
Планували від людей землю відібрати,
Щоб самим над людьми довго панувати.
Щось там з'єсти, посидіти, горілки попити,
Учащали до коршмів всією сім'єю,
А що грошей в них не було, платили землею.
Заходили люди в коршму гідними газдами,
А виходили відтім уже наймитами.
Вже привикли по коршмах всі горілкувати
Ta землі вже в них не було, нічим заплатити.
Священики їм казали: "Люди, бійтесь Бога,
Від горілки пропадете усі до одного".
«Товариство Тверезості» організували,
Щоб на «Біблії» не пити вони присягали.
А як пришли большевики, то стали казати:
"Що ви, люди, Бога нема, можна випивати",
І поволі приучили її моцно пити.
По теперішніх коршмах майже всі пиячать,
Одні п'яні рेगочуть, другі вдома плачуть,
П'ють горілку, самогонку, кон'як, різні вина,
Розпадається від того не одна родина.
Оточ, люди, схаменіться, тай бійтесь Бога,
Бо п'яницям устелена лиш в пекло дорога.
Священики у церквах мусять говорити,
Пиячити на поминках всім заборонити.
І від тії пиятики ми втрачаем славу.
Невже можуть пияки збудувати державу?
Оточ сядьте, подумайте, перестаньте пити,
То будете в добре, мірі та спокії жити!
Цього вірша написав без всяких вагань
Для Ямницької газети Кузиків Симань.

Семен ДЕЙЧАКІВСЬКИЙ

Зростай, державо

Якою ти будеш, моя Україно?
Без болю, страху, крові, барикад?
Як ворог упаде тобі у коліна,
І знову зацвіте вишневий сад.

Казав Кобзар: "Борітесь — поборете",
І вороги не зайдуть більш до тебе,
Москалі! На дні моря ви не зорете,
І не купите собі частинку неба.

Моя ще юна і така красива,
Україно! Моя рідна мати,
Зацвіте повесні пишна, буйна нива,
І не схилять її колос автомата.

Усіяна слізами стежка у гаю,
Заплакана і ти ще дотепер,
Образа вже роками серце крає,
Що твій єдиний син давно помер.

Не плачте, ненько, бо така нам доля,
Що плюндрували гідний нарід москалі,
А зараз слава, честь тобі і воля,
І вічний спокій матінці-землі.

Зростай, державо, і гуртуйтесь, браття,
Ми могутні й не яксь руїна,
У нас козацька кров і їх завзяття,
І буде жити наша Україна.

Юля ДОСКОЧ

З любові Христової ласку я п'ю!

У сонячний, по-справжньому весняний день, 12 червня, в церкві Святого Миколая відбулося єднання дитячих сердец з Ісусом — Перше святе Причастя. Третій класники Ямницького навчально-виховного

батьки, хрещені, їхня вчителька. Очистивши серця, діти спішили в храм на зустріч з Небесним Отцем. Батьки постарались, щоб це було незабутнє свято: прекрасні платтячка у дівчаток і елегантні костюми у

комплексу протягом року готувалися до цього торжества: вивчали Заповіді Божі, знайомилися зі святыми Таїнствами, вчилися аналізувати свої вчинки, вивчали церковні обряди. У цьому ім допомагали вчителі та отці. Вони вибудували в кожному маленькому сердечку храм, у

хлопчиків додавали урочистості. Хрещені батьки створили на церковному подвір'ї живий коридор із вишиваними рушниками, як символ того, що вони є духовними батьками, і саме вони вперше приносили похресників-немовлят у храм. Першопричастники були на Недільній

Службі Божій зразковими учасниками. І відбулось «Свято Причастя» урочисте: вступив Ісус у серце чисте. Молюся Господу Святому, Мій Бог мені, а я у Ньому...». Після закінчення Богослужіння учні своїм виступом подякували всім рідним та отцям.

Наш кореспондент

Подяка вихователям

Ми, батьки випускників групи «Віночок», від усієї душі дякуємо нашим дорогим вихователям ДНЗ «Зірочка» — О. Лаврів, В. Іванишин, помічнику вихователя М. Деркач, психологу І. Іваночко, музичному керівнику О. Галлярник та завідувачі О. Шунтовій. Для нас велика честь висловити Вам нашу подяку і вдячність за все, що Ви зробили.

У весь колектив дитячого садка щодня наполегливо трудився, щоб забезпечити нашим діткам всі необхідні умови для комфортного перебування у садочку. Саме Ви навчили наших малюків дружити і поважати один одного. Ви відкрigli для них дверцята у новий і цікавий світ.

Разом з Вами вони крок за кроком пізнавали світ. Ви знайшли підхід до кожного з них і допомагали долати перші труднощі. Спасибі за те, що разом з нами ростили наших малюків, за те, що дбали про них, немов мами!

Нехай від яскравих і світлих дитячих усмішок запалає сонце у ваших очах! Спасибі за Вашу працю! Нехай повернеться Вам сторицею те добро і любов, що ви вкладали в наших дітей!

Підсумок футбольного півріччя

У неділю, 12 червня, відбувся останній матч ямницького «Вихор» у першому груповому етапі чемпіонату області з футболу. Підсумовуючи, варто зазначити, що юнацька команда Ямниці протягом цілого чемпіонату показала чудову гру зайнавши перше місце у своїй групі, проте дорослий склад ФК «Вихор» так і не зумів протягом змагань налаштуватися на добру гру, посівши передостанню шосту сходинку у турнірній таблиці.

У другому тури ямницький «Вихор» приймав команду «Нафтovик» з Долини. Матч юнацьких складів завершився влевеною перемогою ямничан з рахунком 3:1. Футбольний поєдинок дорослих складів був інтересним і вражав ходом подій. Надзвичайний тиск на ворота «Вихора» долинян влаштували вже з перших хвилин. На 28 хв. гравець «Нафтovика» І. Павлів вивів команду вперед, а під завершенням першого тайму міг подвоїти рахунок, але не реалізував пенальті. Після перерви гра «Вихора» докорінно змінилася. Взявши гру у свої руки, ямничани забили два швидкі м'ячі, на 52 хв. А. Новицький та 54 хв. Н. Павлів. 2:1 на користь «Вихора».

17 квітня ямницька команда зустрічалася у військовому матчі з болехівськими «Карпатами». Юнацька команда у нелегкій грі здобули мінімальну перемогу 0:1. Єдиний м'яч на 39 хв. забив Ю. Дякун.

Вкрай невдалу гру продемонстрував дорослий склад «Вихора». Вже на 11 хв. «Карпати» вийшли вперед завдяки забитому пенальті. На 22 хв. у ворота ямницької команди було призначено одинадцятиметровий відрив, проте на цей раз голкіпер «Вихора» Р. Джус зумів відбити м'яч. Часті провали та відкриті зони в обороні ямничан дозволили «Карпатам» на 36 хв. відзначитись знову. Після перерви «Вихор» не продемонстрував доброї гри. Помилки в обороні дозволили господарям забити на 69 хв.

Турнірна таблиця

Дорослі		Турнірна таблиця						
Команд		I	B	H	P	Mz.	Mpl.	O
1 "Карпати" (Брошнів-Осада)		12	10	2	0	28	4	32
2 "Тепловик-ДЮСШ №3" (Ів.-Фр.)		12	8	1	3	26	14	25
3 ФК "Калуш" (Калуш)		12	7	2	3	15	6	23
4 "Гал-Вапно" (Галич)		12	5	2	5	13	14	17
5 "Нафтovик" (Долина)		12	3	3	6	17	26	12
6 "Вихор" (Ямниця)		12	2	2	8	10	26	8
7 "Карпати" (Болехів)		12	1	0	11	13	32	3

Юнаки		I	B	H	P	Mz.	Mpl.	O
Команда								
1 "Вихор" (Ямниця)		12	9	2	1	35	11	29
2 "Тепловик-ДЮСШ №3" (Ів.-Фр.)		12	8	1	3	36	12	25
3 "Карпати" (Брошнів-Осада)		12	7	1	4	37	13	22
4 ФК "Калуш" (Калуш)		12	6	2	4	17	10	20
5 "Карпати" (Болехів)		12	5	0	7	22	27	15
6 "Нафтovик" (Долина)		12	4	0	8	16	27	12
7 "Гал-Вапно" (Галич)		12	0	0	12	7	70	0

і третій м'яч. 3:0 – перша розгромна поразка юнацької команди на цьому турнірі, після якої команда матчу за матчем втрачала очки.

27 квітня ямничани провели військовий матч з командою «Тепловик» з Івано-Франківська. Гра юнацьких команд завершилася в нічю 2:2, дорослий склад «Вихора» зазнав поразки 4:1.

4 травня «Вихор» приймав на своєму стадіоні команду «Карпати» (Брошнів-Осада). Юнацький склад відмінно продемонстрував відмінну гру здобувши перемогу 3:0. У матчі відзначились Е. Юзюк на 26 хв., В. Ілащук на 67 хв. реалізував пенальті, М. Гуняк на 76 хв. Дорослий склад «Вихора» в цьому матчі зазнав чергової розгромної поразки 3:0.

8 травня ямницький «Вихор» зустрічався у військовому матчі з ФК Калуш. Гра юнацьких складів завершилася вольовою перемогою ямничан 0:1. Єдиний м'яч в цьому поєдинку на 25 хв. забив Б. Галіпчак. Гра дорослих команд завершилася нічиєю 0:0.

15 травня розпочалося друге коло чемпіонату області. Ямницький «Вихор» у військовому матчі зустрічався з галицьким «Гал-Вапно». Феноменальну та найкра-

22 травня ямничани провели військову гру з долинським «Нафтovиком». Юнацький склад «Вихора» у досить не простій грі здобув мінімальну перемогу з рахунком 1:2. Дублем у даному матчі відзначився В. Ілащук. У поєдинку дорослих складів «Вихор» знову демонстрував невдалу гру. Вже в першому таймі «Нафтovик» перемагав 3:0. У другому таймі ямничанам вдалось провести одну із небагатьох контратак, що в підсумку дало змогу забити один гол, 3:1.

25 травня відбувся домашній матч ямницької команди, яка приймала болехівські «Карпати». Юнацька команда показала чудову гру, здолавши свого суперника з рахунком 7:2. Одну із своїх поодиноких перемог здобула в цьому поєдинку і доросла ямницька команда, 4:3.

5 червня ФК «Вихор» приймав на своєму стадіоні івано-Франківський «Тепловик». Юнацька команда без особливих зусиль обіграла свого суперника з рахунком 3:0. У матчі відзначились М. Бойко, А. Гогіль та В. Ілащук. Дорослий склад «Вихора» поступився супернику 1:3.

8 червня ямничани провели військову зустріч із командою «Карпати» (Брошнів-Осада). Юнаки в цьому поєдинку зазнали першої поразки, поступившись супернику 3:0. Матч дорослих команд завершився нічиєю 0:0.

12 червня відбувся останній матч 14 туру, де на своєму стадіоні ФК «Вихор» приймав ФК «Калуш». Юнацький склад зіграв унічю 1:1, а матч дорослих команд закінчився перемогою гостей 0:2.

У загальній підсумковій таблиці чемпіонату області юнацька ямницька команда посіла другу сходинку серед тринадцяти команд, доросла однацятку.

**Матеріал підготував
Андрій СМІЖАК**

У індивідуальних номінаціях кращими у своїх амплуа на турнірі стали голкіпер Василь Кулинін «Вихор», захисник Володимир Крайник «Газовик». Кращим гравцем визнано

Роман Циперрюк («Легіон»), 1:1 Петро Лесів («Вихор»), 2:1 Михайло Ткачук («Легіон»), 2:2 і 2:3 Олег Дем'янчик («Вихор»), 3:3 Ігор Лукинів («Легіон»). У серії післяматчевих 11-ти метрових ударів сильнішим були футболісти «Вихор»: 4:3.

У грі за третє місце «легіонери» не відчлули опору з боку «Газовика» — перемога 5:1. Натомість у фіналі «Алан» з рахунком 3:1 переміг «Вихор» — «Газовик» та «Легіон» — «Вихор».

У другому півфіналі зустрічались володарі минулорічного Кубку команди «Вихор» з Ямниці та господарі — команда «Легіон» села Майдан. Основний час матчу не визначив переможців. За команди забивали: 1:0

Василь Кулинін — кращий голкіпер турніру

но Володимира Ковалюка «Алан», а кращим бомбардиром з чотирьох м'ячами у активі став бомбардир Ігор Лукинів «Легіон».

Матеріал із сайту «Футбольний Івано-Франківськ»

щу гру у першому півріччі продемонстрував юнацький склад «Вихор», який здобув перемогу з рахунком 0:8. У цьому поєдинку варто відзначити відмінну гру нападника «Вихор» А. Гогіля, який відзначився хет-триком. Матч дорослих команд завершився впевненою перемогою галичан 3:1.

Футбольні спогади Мука

Одним з небагатьох станиславівських футболістів доводився пори, який залишив по собі спогади, є уродженець Ямниці Микола Дейчаківський. У 1997 році вийшла його книга «На вільних шляхах Європи: спогади футбольного Мука». Нижче наводимо окремі витяги з першої частини книги.

Продовження. Поч. у №1 за січень 2015 р.

Новий сезон починається восени, а 1 вересня 1939 року вибула Друга світова війна. Західну Україну зайняли радянські війська, спортивні клуби перестали існувати, все життя переходить на іншу систему і інші організаційні форми.

Щоб з'ясувати ті всі переміни, треба було далеко відійти від моєї основної теми. Отже, зміни в школі та в інших закладах та установах, стріча з новою системою і новими людьми зі Сходу — все те відсунуло спортивні зацікавлення на дальніший план. І та осінь для спорту пропала, зимою футбольу не було, лише під кінець весни 1940 року почалися спроби відновити футбольну діяльність. Почалося передовісім у нас в Ямниці. Тому що «Пролом» перестав існувати, створилися в Станиславові різні нові команди, як «Динамо», «Спартак», «Буревісник» та інші, але ми, ямничани, колишні змагуни «Пролому» приєдналися не до них, а до ямницької дружини.

Головом так званого Будинку Культури в Ямниці був призначений Микола Дуткевич, який колись був членом КПЗУ. Але він скоро розчарувався в союзівському режимі і, як чесна та порядна людина, відставає від нас пошаною і симпатією. Він звернувся до нас, студентів, щоб якось відновити культурне і спортивне життя. Звичайно, від нього влада вимагала якісь показники його роботи, бо почали відставає від нас пошаною і симпатією. Він звернувся до нас, студентів, щоб якось відновити культурне і спортивне життя. Звичайно, від нього влада вимагала якісь показники його роботи, бо почали відставає від нас пошаною і симпатією. Він звернувся до нас, студентів, щоб якось відновити культурне і спортивне життя. Звичайно, від нього влада вимагала якісь показники його роботи, бо почали відставає від нас пошаною і симпатією.

уніформах, готові до змагань, поїхали до Пацикова. Змагання ми виграли з вислідом 12:0. Іван Джус не міг витримати того сорому і перед кінцем змагань зійшов з трибун, зліз і розчарованій, кілька днів у школі не показувався нам на очі. Вертаючись із тих змагань, я пригадав собі, що в кишеньках мого убрання, яке залишилось у дому віці в Ямниці, я ненарадом лишив нелегальну організаційну літературу (в той час був членом ОУН). Повертаючи дорогу була сповнена тривоги: чи хтось не шукав чогось в наших кишеньках, бо якщо б знайшов, то я був би спіманий... Приїхавши, я знайшов усе в порядку, але довго цей випадок непокоїв мене.

ЗА КУБОК ОБЛАСТІ

У червні 1940 року я закінчив середню школу, а в вересні вступив до Львівського університету. Якраз у той час відбувалися розгризи за кубок Станиславівської області. Перші змагання ми грали в Ямниці з дружиною «Буревісник» зі Станиславова, яку ми легко перемогли з рахунком 5:0. Турнір проходив за такою засадою: програв — відпав. Ми закваліфікувалися до наступної рунди. Другим нашим противником була репрезентація міста Калуша. Між усіма командами, що змагалися за кубок області, Ямниця була єдиною сільською дружиною. Калуш до війни мав добру «А»-класну дружину «Тесп». У Калуші була вели

Екологічна політика

ПАТ «Івано-Франківськцемент» в об'єктиві європейського майбутнього України

Під такою назвою пройшли громадські слухання у актовому залі Ямницької школи. Приводом для таких слухань стала заява ПАТ «Івано-Франківськцемент» про намір отримати дозвіл на викиди, розміщена у районній газеті «Вперед» від 3 червня цього року. Вказана заява викликала обговорення жителів нашого села та, відповідно, запитання до адміністрації ПАТ «Івано-Франківськцемент».

До честі керівництва підприємства та особисто голови правління Миколи Круця реакція на запит сільського голови Миколи Зелінського була дуже оперативною.

На зустріч з жителями села, депутатами та громадськими активістами прибули фахові спеціалісти ПАТ «Івано-Франківськцемент» з метою надати інформацію про діяльність підприємства, зокрема в екологічному аспекті.

Зустріч відкрив сільський голова Микола Зелінський, коротко описавши ситуацію він запросив до слова головного інженера цементного виробництва Миколу Маковійчука. Ось основні моменти його виступу:

«ПАТ «Івано-Франківськцемент» є одним з найбільших виробників цементу в Україні. Загалом підприємство сертифіковане за 21 європейським стандартом якості продукції EN, у тому числі за 3 по гіпсовому виробництву та за 2 по виробництву покрівельних матеріалів, а також працює з системою управління якістю згідно ISO 9001. У цьому році завод у рамках переходу на міжнародні стандарти запроваджує систему екологічного менеджменту відповідно до ISO 14001:2015 (стандарт міжнародної організації по стандартизації), а також по охороні праці OHSAS 18001:2007 (система безпеки і оздоровлення в процесі роботи). Це є нововведення, які завершать наш шлях переходу на європейські стандарти.

Впровадження системи управління екологічним менеджментом складається з наступних етапів:

- попередній внутрішній аудит;
- впровадження на підприємстві систем екологічного менеджменту;
- зовнішній незалежний аудит;
- незалежна сертифікація сис-

Зрештою, ця інформація стала предметом обговорення громадою с. Ямниця та спричинила появу ряду питань до керівництва ПАТ «Івано-Франківськцемент».

На сьогоднішній день підприємство є одним з найкращих у Європі і єдиним українським цементним заводом на теренах України. З часів незалежності України ми постійно впроваджуємо новітні елементи виробництва з використанням сучасних енергозберігаючих технологій. Серед всіх нововведень варто виокремити реконструкцію та будівництво двох технологічних ліній із зачлененням новітнього обладнання разом із відомими світовими фірмами FLSmidth, Christian Pfeiffer, Aumund, Haver & Boecker і іншими, що зробило завод енергоефективним, екологічно чистим виробником якісного цементу.

Виробництво такого масштабу, безперечно, потребувало підтримки світових фінансових установ, які, в свою чергу, проводили незалежні аудити та ставили ряд вимог щодо заощадження енергоресурсів та зменшення викидів.

Без цих факторів не можна було б отримати фінансування та вести будівництво. Результатом даних реконструкцій стало досягнення європейських стандартів по енергозбереженню та екології. У рамках будівництва було встановлено ряд пилогазоочисних установок таких відомих європейських виробників як Sheuch (Австрія), ZVVZ (Чехія), Coral (Італія), FLSmidth (Данія) та інші. У сумі це привело до досягнення показників викидів у межах європейських стандартів. Ми бачимо нижче таблицю, де вказано нормативні викиди згідно із стандартами України і ЄС, і фактичні викиди ПАТ «Івано-Франківськцемент».

Назва речовини	МГ/М ³	МГ/М ³	МГ/М ³
Речовини у вигляді сусpenдованих твердих частинок	50	30	27-30
діоксид сірки	500	400	163
оксиди азоту	500	450	165
оксид вуглецю	250	Не нормується	220

теми управління екологічного менеджменту на підприємстві.

В 2016 році ми підписали угоду з науково-виробничим підприємством «Екологія» про проведення зовнішнього незалежного аудиту джерел викидів підприємства.

Одним з пунктів проведення цього аудиту є публікація про наміри в засобах масової інформації. ПНВП «Екологія» обрали газету «Вперед».

роді. Всі ці елементи присутні в дуже маліх кількостях, мільйонних частинках і ніякого негативного впливу в таких кількостях на життєдіяльність людини не створюють. При виробництві цементу, випалу клінкеру частина їх вступає в реакцію і осідає в продукції.

Враховуючи незначну їх кількість відповідно до Листа Мінприроди від 29.07.2008 р. №9893/11/10-08 нормування викидів цих мікроелементів, так званих важких металів, здійснюються шляхом встановлення нормативу гранично-допустимого вмісту речовин у загальній масі супензованих твердих часток, для яких допустима гранично-допустима конценерації (на границі СЗЗ є 0,5 мг/м³).

Крім того, хочу згадати про дослідження атмосферного повітря від діяльності ПАТ «Івано-Франківськцемент». Нижче показана таблиця допустимих концентрацій і фактичні значення. Заміри щоквартально проводяться ДУ «Івано-Франківський лабораторний центр Дерсанепі-дслужби України» спільно з представниками громадськості.

цементу відбувається тільки цементовозами все герметично і під розрідженням. Вся територія підприємства озеленена та постійно доглядається. Дороги та площаці бетоновані та прикрашаються сучасним пилососом і миючим обладнанням. Всі ці заходи проводяться з метою покращення умов виробництва та екології в цілому на промисловому майданчику.

У даний час іде процес будівництва терміналу для прийому і зберігання всіх сипучих матеріалів, додатків до цементу. Дозування, сушіння і розподіл на цементні млини буде автоматизовано, закрито, що покращить роботу складу. Плануємо завершити цю роботу до кінця року.

У планах протягом 2,5-3 років завершити ще будівництво силосів для клінкеру і закритих складів для вугілля. Таким чином буде завершена програма із встановлення закритих складів для всіх сировинних компонентів та продукції.

ПАТ «Івано-Франківськцемент» приділяє велику увагу навчанню спеціалістів, їх сертифікації в українських та європейських інституціях, підвищення кваліфікаційного рівня.

кальний проект, який свідчить про визнання ПАТ «Івано-Франківськцемент» екологічно безпечним підприємством.

У 2008 р. ЕБРР визнав ПАТ «Івано-Франківськцемент» найкращим проектом по енергоефективності і природоохоронних технологіях. Все це наша спільна праця — працівників підприємства і громади с. Ямниця, яку визнали в світі».

Змістовний виступ Миколи Маковійчука доповнювався демонстрацією слайдів.

Далі з короткою презентаційною довідкою виступила заступник директора ПНВП «Екологія» Катерина Тихонова. Вона більш детально провела роз'яснення тонкощів подання заяві про наміри в засобах масової інформації та підтвердила з професійної точки зору високі екологічні стандарти роботи ПАТ «Івано-Франківськцемент».

Перейшовши до обговорення виступу Миколи Маковійчука, депутати та громадські активісти задали ряд конструктивних запитань, що стосуються роботи ПАТ «Івано-Франківськцемент», зокрема в розрізі екології. Присутні спеціалісти надали вичерпні відповіді.

Результатом продуктивної дискусії стало взаємне рішення про проведення щоквартальних протокольних замірів запиленості повітря на межі санітарної зони підприємства та оприлюднення їх результатів широкому загалу.

На хвилі загального пожвавлення та зацікавленості залу Микола Маковійчук коротко розповів про європейську практику переробки побутового сміття, отримання палива з твердих побутових відходів (RDF) та переваги спалювання цього палива в обертових печах.

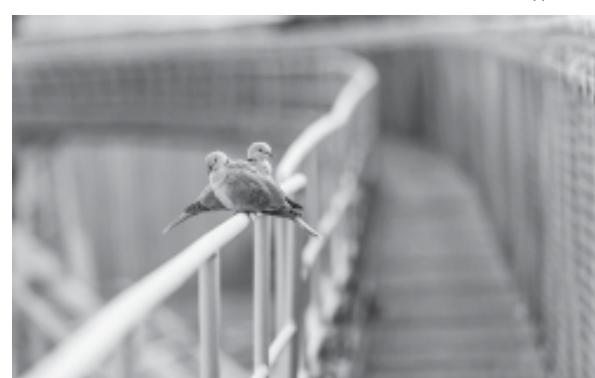
Від імені громади слово взяв громадський активіст Ігор Дейчаківський. Він подякував адміністрації підприємства за оперативну реакцію на запит громади, добре підготовлені презентаційні матеріали, що заповнили інформаційний вакум, усуячи певні непорозуміння та висловив надію на подальшу плідну співпрацю громади села з ПАТ «Івано-Франківськцемент».

Його підтримав і сільський голова Микола Зелінський, підвівши риску громадських слухань.

Від імені адміністрації ПАТ «Івано-Франківськцемент» зустріч завершив директор проектного підрозділу ПАТ «Івано-Франківськцемент» Іван Дубас.

У своєму виступі він подякував депутатам та сільським активістам за конструктивний діалог під час зустрічі, за довголітню співпрацю між громадою села та ПАТ «Івано-Франківськцемент» і висловив впевненість про взаємну підтримку на майбутнє.

Наши кореспондент

Нові дослідження «Монастиря»

На основі досягнень сучасної української науки наукова праця доктора історичних наук, професора, академіка Віктора Ідзя "Скельний культовий пам'ятник на притоці Дністра ріці Бистриці "Монастир" (порівняльний аналіз досліджень вчених XIX-XXI століття)" робить глибокий, фактологічний аналіз письмових, археологічних, лінгвістичних, топографічних та картографічних джерел, більшість яких під таким кутом зору, аналізується та апробується вперше, які за сукупністю їх аналізу, відтворюють культурний язичницько-християнський розвиток стародавньої Галичини на підставі конкретного скельного культового пам'ятника на притоці Дністра ріки Бистриці "Монастир".

Пам'ятка "Монастир" розташована територіально на землях села Сілець, біля села Єзуполя, в лісі «Бійне», навпроти сіл Угринів, Клузів, Ямниця, Тязів, з правого боку ріки Бистриці. Ця пам'ятка привернула увагу дослідників стародавньої історії уже в XIX столітті. Власне з цього часу вона розпочинає відлік свого наукового вивчення. Як засвідчив доцент Прикарпатського університету П. Арсенич, пам'ятка "Монастир" частково досліджувалася у 80-х роках ХХ століття професором В. Грабовецьким, його учнем істориком В. Ідзьом та доцентом-археологом Б. Василенком, який виявив на верхній площаці трипільські старожитності і зробив припущення, що верхня площаця пам'ятки має культове призначення і бере свій відлік з трипільських часів. Свої дослідження "Скельна культова пам'ятка "Монастир" дослідники щорічно аналізували на Міжнародних наукових конференціях "Історія релігії в Україні" в 1999-2010 роках, що проводилися Інститутом Релігієзнавства, філією Музею Історії Релігії у Львові. Згідно з висновками цих досліджень бачимо, що на правому березі ріки Бистриця, назуваю якої пов'язуємо з племінним об'єднанням Бастарнів, навпроти сіл Угринів, Клузів, Ямниця, Тязів, Єзупіль, на Вовчинецьких горах, на північному схилі, на висоті 70-80 метрів, зафіковано скельну баґатошарову культову пам'ятку. Серед місцевого населення сіл Ямниця, Угринів, Клузів, Тязів, Єзупіль, Сілець та інших, дана пам'ятка має назву "Монастир". Згідно із свідченнями давніх галицьких легенд, у печерах цього скельного масиву відправляли культову службу язичницькі культові особи, на чолі яких стояв жрець-волхв.

Після прийняття в Галицькій Русі християнства язичницьке капище

зайняли християнські монахи. Слід зауважити, що скельне святилище знаходиться у восьми кілометрах від стародавнього Галича, який, оче-

Дослідники "Монастиря", історики: П. Арсенич, В. Грабовецький, В. Ідзьо

видно, мав великий вплив на зміну язичницького культу на християнську віру. Розглянемо скельні печери над рікою Бистриця з точки зору наявності в давнину язичницького святилища і раннього християнського монастиря. Визначний дослідник язичницьких святилищ і ранньохристиянських монастирів доктор історичних наук Б. Тимощук вважав, що в Галицькій Русі скельні дохристиянські святилища були зайняті після витіснення язичників християнськими місіонерами в епоху Галицько-Волинського князівства.

Вченій Б. Тимощук також наголошував, що в останній час у Західних областях України відкриті і досліджені залишки язичницьких святилищ, які функціонували і в християнський час. Дане стародавнє культове святилище має аналоги з культовими печерними капищами-монастирями, які виявлені в Карпатському, Прикарпатському та Дністровському регіоні. Археологічно дані культові святилища недостатньо вивчені із-за браку фінансування наукових досліджень.

Пам'ятка під народною назвою "Монастир" являє собою скельний масив на північному схилі Вовчинецьких гір з овальною площацією культового призначення розміром 15x30 м, яка розташована на вершині цих скель. З її верхньої ритуальної площаці добре проглядається долина ріки Бистриця з розташованими поблизу селами Угринів, Клузів, Ямниця, Тязів, Єзупіль, Сілець. Ця площаця дуже добре освічується сонцем протягом сонячного дня і дає право зробити припущення, що жреці язичницького капища відвадали перевагу сонячному культу. Відомо, що в стародавній Галицькій Русі таким богом вважається Хорс, а служителі культу – жерці-хорсити.

Більшість сучасних дослідників, у тому числі й львівський дослідник М. Бандрівський вважають, що в Галичині у дохристиянській релігії існував яскраво виражений космічний культ, у якому сонце вважалось як верховне божество. Особливо воно проявлялось у хорватів. Про небесну суть цього знаку широко відомо в стародавній Європі. Ідея кола зафікована в усіх релігійних культурах Карпато-Дунайського басейну.

Реконструкція загального вигляду "Монастиря" зі сторони річки Бистриця

Нижче площаці, у стінному скелястому масиві висотою 15-20 метрів, який являє собою гіпсову породу, зверненому в бік долини ріки Бистриця, розташовані печери карстового походження. Деякі з них мають сліди штучної обробки.

Печера №1 знаходиться в самому центрі скелі, біля підошви скелястого масиву на висоті 70-80 м над рівнем р. Бистриці. Вхід природний вузький з високою стелею довжиною 9 метрів, ширину 0,5-0,6 м, висотою 2-2,5 метра.

Печера №2 розташована над печерою №1 в скелі на висоті 3 м

Верхня культова площаця комплексу "Монастир"

у південній частині скельного масиву. Загальна довжина її 6,5 м, висота в передній і кінцевій частині 0,5 м, у центрі 1 м, ширина в центральній частині 2 м. Сам гrott печери має овальну форму. Біля західної стінки проглядається невеликий карстовий колодязь. Ймовірно, ця печера має продовження.

Печера №5 розташована в західній частині скелі. Вона має широкий вхід довжиною 2 м, ширину 4 м, висотою 3,5 м. Далі йде вузький лаз довжиною 1 м, ширину 0,5 м, за яким розміщений гrott довжиною 2 м, ширину 5 м і висотою 2 м. Можливо, тут було сховище в стародавні часи.

Після останніх ретельних дослі

дій північних людей, пізніше як релігійне святилище, починаючи з епохи Трипіля, тобто з VI-V тисячоліття до нашої ери, оскільки на його вершині кандидатом історичних наук, доцентом Прикарпатського державного університету, археологом Б. Василенком виявлені і досліджені трипільські старожитності. На верху скелі знаходилась площаця для відправлення культів у честь сонячного бога, який зафікований як головний на ім'я Хорс у стародавнього населення Прикарпаття і Подністров'я, що вірно було зазначене вченими XIX та ХХ століть при вивченні слов'янської релігійної культури стародавньої Галичини.

У подальшому, в ранньохристи

Верхня та нижня печери "Монастиря"

ня дерев'яних надбудов, які видовбані в гіпсовій породі.

Печера №3 розташована біля підошви південної частини скелі. Хід має довжину 13 м, ширину 1 м, висоту від 3 м спочатку, і 1,5-2 м у кінці. Дані печера орієнтована на північний напрямок. На стінах, особливо в нижній частині, видні сліди штучної обробки, а також написи відівідувачів цієї пам'ятки в 1841 і 1894 роках.

Печера №4 розташована також

Печерний язичницький та християнський комплекс "Монастир". Бокова печера

дій пам'ятки "Монастир" у 2014-2015 роках та аналізу всього наявного, у тому числі й археологічного матеріалу, вченими археологічного відділу Українського державного університету міста Москви та Кафедри українознавства Інституту Східної Європи Університету «Львівський Ставропігіон» у 2015 році зроблена реконструкція пам'ятки та попередній науковий висновок, що скельний комплекс печер "Монастир" міг послуговувати в стародавні часи як сховище для

Дорога до "Монастиря"

янські часи, цей скельний та печерний комплекс "Монастир" став домівкою для християнських монахів-схимників, оскільки також скельні ранньохристиянські печерні комплекси відомі по всьому басейну ріки Дністер.

Більшість сучасних дослідників, зокрема доктор історичних наук Б. Тимощук, який досліджував святилища стародавніх слов'ян, вважав, що переростання язичницьких релігійних центрів у ранньохристиянські, розміщених у скелястих масивах, цілком могло мати місце. Їх язичницькі назви після прийняття християнства ставали християнськими.

Прикладом тому може послуговувати релігійний скельний комплекс навпроти сіл Угринів, Клузів, Ямниця, Тязів, Єзупіль, який очевидно і задоволював духовні потреби населення цього регіону в язичницькій та ранньохристиянській часі і з стародавніх часів відомий місцевим жителям басейну притоки Дністра, ріки Бистриці, під назвою "Монастир", подальше язичницьке та християнське призначення якого, потребує системного археологічного дослідження.

Віктор Ідзьо

«Шпилька» та продовжувачі його роду

(Продовження.
Початок в №1 за 2015 р.)

Наблизився вересень 1945 року, початок навчального року. Директор школи Кирило Ткачук знав

Василь Деркач

«Шпильку» як талановитого вчителя, старався повернути до школи. Він знов, на якому становищі перебував колишній учитель – ухилявся від служби в радянській армії, тимчасово переховувався в надійних місцях. У таких умовах був його рідний брат Федір (1912 р. н.).

Зацікавлені особам про «Шпильку» Ткачук відповідав, що той весною 1944 р. поїхав у Львів одержувати свідоцтва і не повернувся.

Так пройшов у постійній небезпеці цілий рік. Кагебісти шукали, влаштовували облави, засідки...

К. Ткачук зробив на той час все можливе, щоб повернути «Шпильку» в педагогічний колектив школи. Одного літнього дня він і ще два ямничани добровільно прийшли з «повинною» у відповідні органи. Була така форма.

Як учитель він готувався до роботи в школі. Перевіз свої речі від батьків у хату Марії Дмитрівни Ребрик (книжки, музичні інструменти, радіо), з якою він одружився восени 1941 року. 8 листопада 1943 року в них народилася донечка Віра.

У батьків Марії була добра і ве-

ту, працевлаштовані, знайшли своє місце в житті.

Олексій Федорович помер в 1977 р., а Марія Дмитрівна – в 1999.

Продовжувачі роду «Шпильки» залишилися – Віра і Василь. Віра – педагог за фахом, пов’язала свою долю теж з учителем Куравським Зіновієм Васильовичем родом зі Снятина. Виростили двох дітей – Володимира і Таню; Василь – інженер за фахом, за дружину взяв теж інженера Любу Жирук, родом з Калуша. У 1978 році в них народився син Юрій. Деркач Юрій Васильович, продовжувач роду «Шпильки», закінчив медичну академію, створив свою сім’ю, продовжує рід «Шпильки», проживає в м. Івано-Франківську. У нього росте син Юрій 2002 р. н. і донечка Яна 2008 р. н. Наймолодший продовжувач роду «Шпильки» є Юрій Юрійович Деркач. На нього покладаються всі надії.

...Немає хати, у якій народився в 1919 році маленький Василько. Натому місці господарює онука Івана та Катерини Деркач, донька сина Федора – старшого брата Василя Марта Бабула, але там є місця, які нагадують про життя та молоді роки «Шпильки».

При в’їзді у Ямницю з Івано-Франківська по вулиці Галицькій, з правої сторони на колишньому обійті родини Ребриків ще стоїть старенький будинок під №10, у якому планував жити «Шпилька», з якого у серпнів дні 1945 року він пішов у небуття. Немає приміщення школи, у якій він навчав сільських дітей, немає клубу (читальні), зі сцени якого звукали пісні та голоси героїв українських п’єс у його виконанні чи під його орудою. Розсадником бур’янів став колишній стадіон, на

у школі навчав дітей фізики, математики, креслення, проводив уроки праці в обладнаній ним шкільній майстерні. Був майстром «на всі руки».

В учительському колективі Марія і Олексій познайомилися, пізнані

Зліва направо В. Деркач (Шпилька) та учителі: Прокопець, Салавич, Долницький

якому у складі команди «Вихор» виступав «Шпилька». Залишилися тільки церква, у якій він читав «Апостола», співав «Вірую», керував церковним хором. Добра пам’ять у людей, які його знали, чули про нього від своїх батьків і передають спогади своїм нащадкам.

Немає могили, немає хреста, немає пам’ятного знака. А скільки таких ямничан, чиї кості лежать у невідомих місцях краю, Європи, Росії.

...За століття існування Ямниці, дорогою з Древнього Галича до Тисмениці проходило чимало людей і добрих, і поганих, ворогів різних кольорів – і коричневих, і червоних, і білих, проти яких піднімалися і гинули країні сини і доньки Ямниці. Пам’ять про них могла б вміститися в одному невеликому монументі (пам’ятному знаку) чи хресті на цвинтарі з коротким текстом «Борцям за волю України від сивої давнини і до сьогоднішніх днів. Пом’яни Господи робів Твоїх за Україну життя своє поклавших. Вдячні нащадки».

Матеріал підготував
Антон ІВАНОЧКО

ли одне одного, подружили і в 1950 році одружилися. У них народилося двоє дітей – Валентина в 1951 р. і Віктор – в 1956 р. У новій сім’ї виховувалося четверо дітей: Віра, Василь, Валентина, Віктор. Четверо «В» часто повторювали Олексій Федорович.

Діти виростили, здобули вищу осві-

Упівець – колекціонер радянських військових нагород

У результаті чекістсько-військової операції 8 лютого 1947 року в бункеру були затримані Іван Степанович Шпільчак (псевдо Мурза), 1922 р. н., уродженець с. Ямниця, та його односельчанин Василь Антонович Іваночко, 1928 р. н. (псевдо Хміль).

З бункеру було також вилучено два кулемети, два пістолети, дві гранати, а також багато радянських орденів і медалей. Серед нагород було виявлено медалі: «За оборону Сталінграда», «За перемогу над Німеччиною», «За відвагу», «За бойові заслуги», значок «Відмінний розвідник», гвардійський значок, відзнаки про поранення.

Уже в ході розслідування виявилось, що медалі колекціонував Мурза. Він сам пояснював слідчим своє зацікавлення так: «Я люблю добру військову форму і нагороди. Я любив одягатися в форму прикордонника і показуватися серед знайомих і не-знайомих дівчат». Повстанець вільно гуляв по Ямниці в радянській формі, відвідував то перукарню, то склеп... Така легковажна поведінка бойовика яскраво засвідчує фактичну відсутність радянської влади одразу після війни навіть в околицях Станіслава.

Однак Мурза не обмежувався в своїх діях сміливою поведінкою на вулицях Ямниці, а був відважним бійцем та реалізовував професійні якості мінера (мав відповідне уваження від керівництва повстанців).

В УПА Іван Шпільчак опинився восени 1944 року в сотні Різуна, а у вересні 1945 року отримав звання ройового і став командиром підривної групи. У звіті з боїв УПА за час від 10 до 25 листопада 1944 р. Різун доповідав, що 24 листопада 1944 р. о 22.00 два рої з чоти Черноти напали на НКВД в Станіславі та обстріляли його із страйкових кулеметів, а також обстріляли центр

Крайній зліва стоїть Іван Шпільчак (Мурза), посередині лежить Василь Іваночко (Хміль)

міста з гранатомета. У результаті в місті поширилася паніка, а більшовики задля відбиття нападу навіть підтягнули на край міста гармати і зеніті. Повстанці покинули місто без втрат, залишаючи кілька десятів ворожих трупів. У цій акції, згідно зі звітом Різуна, відзначилися кулеметники – старший стрілець Шейк і наш герой, стрілець Мурза, які, перебігаючи вздовж міста, обстрілювали найважливіші ворожі пункти з кулеметів.

13 листопада 1945 року на перегоні Павельче-Станіслав, на 105 км, Мурза та інші повстанці зроби-

ли підкоп під залізничне полотно, заклали туди 10 кг толу і гранати, від яких протянули шнур. Проте вибухівка з якихось причин не спрацювала. Натомість після роботи Мурзи 23 листопада 1945 р. о 23.35 на перегоні Станіслав-Павельче, на 102 км, перед проходом поїзда

Іван Шпільчак (Мурза) на схилі літ

№1506 відбувся вибух міні під залізничним полотном. Від вибуху утворилися вири відмітром 1,5 м, і ремонт залізниці зупинив рух поїздів на перегоні на 4 год. 58 хв.

Після диверсії на залізниці Мурза організовує напади на вантажівки. Так, 1 серпня 1946 року на околиці Ямниці, а був відважним бійцем та реалізовував професійні якості мінера (мав відповідне уваження від керівництва повстанців).

В УПА Іван Шпільчак опинився восени 1944 року в сотні Різуна, а у вересні 1945 року отримав звання ройового і став командиром підривної групи. У звіті з боїв УПА за час від 10 до 25 листопада 1944 р. Різун доповідав, що 24 листопада 1944 р. о 22.00 два рої з чоти Черноти напали на НКВД в Станіславі та обстріляли його із страйкових кулеметів, а також обстріляли центр

М. Самсонова з учнями Ямницької школи. 1989 рік

лика на той час господарка. Батько Дмитро навіть віддав сільській громаді частину землі під стадіон, або як тоді називали – «трище». На ньому ямничанський «Вихор» тішив земляків своїми перемогами, у складі якого виступав і «Шпилька». Це теперішні городи ямничан від першої автобусної зупинки до залізниці.

мав 10-річний термін ув’язнення. До в’язниці потрапив навіть батько Мурзи Степан Шпільчак, який забезпечував сина продуктами харчування і попереджав про небезпеку.

Постанова суду від 13 травня 1993 року не поширила дію закону про реабілітацію на І. Шпільчака та В. Іваночку. Однак для мешканців славного села Ямниця, як і для всієї країни, упівці Мурза і Хміль зберіжуться в пам’яті як люди, які щиро боролися за незалежність України.

Сергій АДАМОВИЧ
Роман КОБИЛЬНИК

візитка Ямници

**Новонароджені
II кварталу
2016 року**

КМЕТЮК Марія Мирославівна — 07.04.2016 р.

ЧОРНІЙ Іван Михайлович — 01.05.2016 р.

СЕНЬКО Іван Андрійович — 21.05.2016 р.

ПТАШНИК Олеся Дмитрівна — 05.06.2016 р.

ШИФИР Вероніка Романівна — 17.06.2016 р.

САМІЛА Руслан Романович — 23.06.2016 р.

ЛЕВИЦЬКИЙ Макар Юрійович — 29.06.2016 р.

**На рушничок щастя
стали**

СЕМ'ЯН Юрій Васильович, уродженець села Кривопілля, Верховинського району — САЛИГА Христина Романівна, уродженка села Ямниця.

**Відійшли
у вічність**

СЕНЬКО Антон Миколайович (1956 р. н.) — 01.04.2016 р.

ГРИГОРАШ Гіляр Антонович (1934 р. н.) — 04.04.2016 р.

ДЗІКОВСЬКИЙ Богдан Юрійович (1934 р. н.) — 22.04.2016 р.

МЕРІНДА Марія Іванівна (1930 р. н.) — 27.04.2016 р.

КОЗУНЬ Зіновія Дмитрівна (1942) — 07.05.2016 р.

ГАЛИПЧАК Марія Миколаївна (1937 р. н.) — 10.05.2016 р.

ПОПАДІНЬЄ Свдокія Іванівна (1929 р. н.) — 12.05.2016 р.

ДЗУНДЗА Степанія Юріївна (1928 р. н.) — 13.05.2016 р.

ПАВЛЮК Володимир Миколайович (1958 р. н.) — 17.05.2016 р.

ПЕТРИШИН Богдан Миколайович (1958 р. н.) — 17.05.2016 р.

ЗУБ'ЯК Микола Антонович (1930 р. н.) — 24.05.2016 р.

ЗУБ'ЯК Ярослав Федорович (1958 р. н.) — 24.05.2016 р.

КОЗУЙ Зіновій Іванович (1937 р. н.) — 27.06.2016 р.

ДЕРКАЧ Анна Павлівна (1931 р. н.) — 27.06.2016 р.

ГАНДЕРА Ганна Ярославівна (1956 р. н.) — 04.06.2016 р.

Спецвипуск газети "Вперед"

**Головний редактор
Андрій Сміжак**

**Редакційна колегія:
Р. Постолянюк, Й. Лесів,
М. Боднарчук, В. Савчак,
Р. Смицюк, О. Пачків.**

Додрукарська підготовка редакції
газети "Вперед".
76010, Україна, м. Івано-Франківськ,
вул. Короля Данила, 11.

Тираж 1200. Зам. №
Друк "Місто НВ",
м. Івано-Франківськ,
вул. Незалежності, 53.

Батьківське свято

Цими днями відсвяткували
своє поважне дев'яностоліття
колишній учитель Ямницької
середньої школи Іван Васильович Криворук.

Народився він у невеличкому
Придністровському селі Новосілка
Тлумачкого району в багатодітній
родині довгожителів у 1926 році.
Покоління тих років пройшло тернистий
шлях. Не минуло це і пана Івана —
перерване навчання в гімназії,
підпілля, далі робота будівельником,
навчання і вчительська праця в
Ямницькій школі, куди він був призначений
в 1952 році разом зі своєю дружиною Катериною Степанівною Куц. Тут вони пропрацювали
до виходу на пенсію.

В селі побудували хату, посади-

ли сад, виростили двох дітей Марію
та Мирослава, допомогли їм здобути
належну освіту в Івано-Франківському
медичному інституті.

Іван Васильович — це творча
особистість. Крім викладання української
мови та літератури навчав дітей малювання,
креслення. Interes до малювання в нього був
ще в дитинстві, а проявився в зрілому віці.
Вчив дітей, навчався сам. Намалював десятки
картин, у яких відтворив побачене та
пережите ним поетичним словом та фарбами
на полотні. З вихо-

дом на пенсію він не сів на диван, а
з головою поринув у творчу діяльність, підсумком якої стали дві
виставки картин в Науково-методичному
центрі культури Прикарпаття.

У книзі відгуків читаемо приемні
слова в адресу автора. У своїй дев'янносто
вічності він має, займається пасічництвом, городництвом, веде активний
способ життя.

Та сталося так, як буває в людей
поважного віку. Діти влаштували
своє життя за місцем призначення
на роботу в Києві та Житомирі, ста-
ли відомими фахівцями в своїй галузі;
недавно померла дружина. За-
лишився Іван Васильович один на
господарстві.

Діти запропонували батькові
перебратися жити до них, та одер-

жали відмову. Але вони часто навіду-
ють його. А на ювілей піднесли бать-
кові сюрприз — зібрали родину,
знайомих, сусідів, колег і організу-
вали свято.

Ювіляра вітали сільський парох
Богдан Курілів, рідні, близькі, сусі-
ди, учителі-колеги, колишні учні, не
оминула увагою й сільська влада.
Вітаючи бажали ювіляру довгих
років життя, добrego здоров'я, реа-
лізації задуманого.

А мріє Іван Васильович показа-
ти свій творчий доробок для одно-
сельчан та організувати персональ-
ну виставку картин в обласному
центрі.

То хай щастить, до зустрічі.
**Антон ІВАНОЧКО, колишній
учень, колега за фахом**

**Оксана Катамай:
«Viшиванка, створена
без любові, не має душі...»**

У кожної родини є свої сімейні реліквії. Вони служать оберегами, які передаються від покоління до покоління. Це своєрідний захисний код роду. Родинним оберегом у сім'ї Оксани Катамай, з дому Долчук, стала вишивка.

Оксана Богданівна Катамай на-
родилася 24 травня 1973 року у
селі Ямниця. Закінчила Прикар-
патський національний університет
ім. В. Стефаника за спеціальністю
«Вчитель початкових класів» з додат-
ковою спеціальністю «Хореографія». У 1995 році розпочала трудову
діяльність у Ямницькій ЗОШ I-III сту-
пенів учителем хореографії, а згодом
була призначена на посаду педагога-організатора, де проявила
себе як творча, ініціативна та дуже
відповідальна особистість. Тепер
працює вчителем початкових класів у
рідному селі.

«Viшивка увійшла в моє життя
на якомусь інтуїтивному рівні. Мама

вишивати не вміла, проте бабусі, прарабусі та дідусь Захарій мали до
цього мистецтва неабиякі хист. Прабабуся Євдокія Брикалюк виши-
вала чудові рушники, килимки на
стіну, де були зашифровані у
квітках синьо-жовті прapor
і тризуб. Так, як в ті часи за
людов до рідного можна
було поплатитися життям, то
жінка вдавалася до таких
хитрошів. Цими вчинками вона
навчала своїх дітей любити
рідну мову, звичаї, традиції,
шанувати і бережно
ставитися до молитви.

У нашій родині зберігаються
рушники, стародавні
сорочки з надзвичайно цікавими
орнаментами, мережка-
ми і зодобою, обруси, якими
застеляли ліжко і скатери-
ни на стіл. Для моєї родини
це цінні реліквії, які ми свя-

то бережемо для наступних
поколінь. Старші люди кажуть, що через руки до речі
пристає людська душа.
Якщо цьому вірити, то душа
моєї покійної бабусі Олени
живе у вишиванці. Тому що
мені надзвичайно тепло,
добре, спокійно на душі,
коли я одягаю бабусині
сорочки, з'являються відчуття,
немовби вона біля мене.

Тепер я захоплюєсь ви-
шивкою бісером. Вишиваю
жіночі сорочки, образи.
Дуже люблю поєднувати
стародавні вишивки з сучасними,
моделювати одяг, сама придумую дизайн
блузки, плаття чи спіднички.

«Під час вишивання я
відпочиваю і абсолютно не
відчуваю ніякої втоми, —
розвіподає пані Оксана. — Ніби
слідом за ниткою відганяєш від себе
життєві негаразди, а, спостерігаючи
за візерунками, що лягають на по-
лотно, асоціюєш їх з новими справа-
ми.

ми і перемогами, що вдалося
здійснити чи запланувати».

А які чудові вишивки
дивляться зі стін оселі на гості.
Серед релігійної тематики
є тут — «Роз'яття», «На Оливній
горі», «Пастух і ягнята», «Неру-
шима стіна» та інші. Дивуєшся
злетом фантазії і майстерності
Оксани Катамай, яка своїм ви-
шивкам ніби передає частину
власної душі і натхнення.

**Матеріал з альбому
«Мистецтво нашого села»**

